

nutno pro změnu stavebního plánu zbourati všechny místnosti najednou. Přestavba pronajatých místností byla provedena až do základů, takže zbyl jen kousek staré zdi. Byly vystavěny místnosti zcela jiné, co do umístění a rozměrů od původních odchýlné a počtem větší a to o sál, pokoj a šatnu.

Z těchto zjištění právem vyvozuje odvolací soud právní závěr, že původní smlouva nájemní zanikla rozbouráním najatých místností, neboť jde tu o nově provedenou stavbu po úplném rozbourání stavby staré. Tímto úplným rozbouráním původně najatých místností byla najatá věc zmařena a tím nájemní smlouva podle § 1112 obč. z. zanikla sama sebou.

O tom, že o nově zbudovaných místnostech nová nájemní smlouva nebyla sjednána, nelze míti pochybnosti. To dolíčil v podstatě správně i odvolací soud. Dovoláním zdůrazňovaná skutečnost, že podle zjištění prvního soudu bylo v intencích stran, nájemní poměr udržeti a tím vyloučiti důsledky domnělé přestavby pro trvání nájemního poměru, je právně bez významu, když zbouráním, tudíž zrušením najaté věci náj. smlouva podle zákona sama sebou zanikla.

Neprávem se žalobce také dovolává ustanovení zákona o ochraně nájemníků. Ta upravují jen rozvázání nájemní smlouvy výpovědí, jinak upravené §§ 1116—1119 obč. z., neplatí však tu, kde jde o rozvázání nájmu zánikem věci podle § 1112 obč. z. Zda se zmaření stalo se souhlasem nájemců či bez něho a zda stalo se ze zavinění pronajímatele neb bez toho, na tom tu ne-sejde. Za všech okolností smlouva takto zanikla a nelze proto žalovati na její dodržení.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 22. října 1927 č. j. Rv I 1180/27-1. Dr. Žemlička.

Príspevek k výkladu § 49 č. 8 jur. normy »Rozepřemi pro vady dobytka« ve smyslu § 49 č. 8 jur. nor. rozuměti jest jen takové rozepře, v nichž »vady dobytka« vystupují jako samostatný důvod právní.

Žalobkyně podala u okresního soudu v Uh. H. žalobu, v níž tvrdila, že koupila od žalovaného jednoho býčka za ujednanou trhovou cenu 7400 Kč s výslovným zaručením a ujištěním žalovaného, že býček jest z dobrého plemene a že 1. září 1927 bude ke skoku schopný, že však se ukázalo, že býček, kterému byly po této době přivedeny říjné jalovice, zůstal vůči nim úplně netečným, a na žádné z nich skoku nevykonal.

Z toho podle tvrzení žalobkyně vyplývá, že býk ke skoku schopným není a že jako býk plemenný se k chovu nehodí, a tudíž ujištění a zaručení žalovaného ukázalo se nepravdivým. Býk bez této vlastnosti má podle tvrzení žalobkyně pouze cenu pro řezníka nanejvýš v obnosu 2500 Kč, takže žalobkyně má za to, že neobdržela ani polovici toho, co žalovanému dala a tudíž cítí se oprávněna žádati za zrušení kupní smlouvy a uvedení v předešlý stav.

Žaloba pak sama je typována jako žaloba na zrušení smlouvy pro zkrácení přes polovici ceny nejen v rubru, ale i její petit žalobní ve smyslu tohoto žalobního důvodu formulován.

Žalovaný namítal především proti žalobě věcnou nepříslušnost okresního soudu. Soud I. instance námitku tuto zamítl a prohlásil se věcně příslušným, sdíleje názor, že běží o žalobu ze správy pro fyzické vady dobytka.

Stížnosti žalovaného rekursní soud vyhověl a žalobu pro věcnou nepříslušnost odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti žalobcově a odůvodnil své rozhodnutí takto:

Stěžovatel neprávem se dovolává plenárního rozhodnutí nejv. soudu ze dne 27. října 1920 č. praes. 749/20, Vážný čís. 733 a jeho odůvodnění. Žaloba tato není žalobou ze správy, neopírá se také svým právním důvodem o vadu dobytčete, nýbrž o to, že dobytče nemá vlastností výslovně smluvených, že se totiž pro svou úplnou netečnost k němu předvedeným jalovicím a pro svou neschopnost ke skoku vůbec nehodí jako plemenný býk k chovu, a že proto stěžovatel neobdržel ani polovici, co dal žalobci, pročež je oprávněn — tedy podle § 934 obč. zák. — žádati za zrušení kupní smlouvy a uvedení všeho v předešlý stav. —

Nárok podle § 934 obč. zák. není nárokem ze správy, zejména není tato žaloba žalobou podle § 933 obč. zák.

Dovolatelem vzpomenu té rozhodnutí také se zmiňuje, že se zákonným označením »vady dobytka« setkáváme se v původním doslovu všeobecného zákona občanského v paragrafech, pojednávajících o správě, a to v § 924 (zrušen § 117, III. dílčí novely), 925, 926 a 927 obč. zák. a že na tom ničeho nezměnil ani nový doslov § 933 obč. zák. Tento mluvě o vadách dobytka, má na mysli, jak jest zjevno z jeho doslovu a z jeho nadpisu »zánik práva ze správy«, pouze správu pro vady dobytka.

Sluší tedy »rozepřemi pro vady dobytka« (§ 49 č. 8 jur.

nor.) rozuměti jen takové, v nichž »vady dobytka« vystupují jako samostatný důvod právní, a to je právě jenom v případech § 925, 926 a 927 obč. zák., nikoliv však ve případech, jako je tomu v souzeném případě, v nichž vada dobytčete je uváděna jako skutečnost, odůvodňující právní důvod žaloby, v tomto případě zkrácení přes polovici na obecné hodnotě.

V takovém případě řídí se příslušnost podle všeobecných zásad, tedy především podle ceny předmětu sporu, a soud zkoumá podle II. odst. § 41 jur. nor. svou příslušnost podle žalobcových údajů, pokud mu není známo, že jsou nesprávné.

V tomto případě činí cena předmětu sporu (podle žalobcova ocenění 12.000 Kč), proto je k projednávání této rozepře příslušným sborový soud I. stolice.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 13. ledna 1928
R II 384/27. Dr. F. Horna.

Ustanovením čl. 7 č. 1 smlouvy ze dne 6. března 1925 č. 5 sb. pro 1926 o úpravě právních styků mezi Československem a Polskem, že pro rozluky manželství jsou »výlučně příslušny« úřady státu, jehož příslušníky manželé jsou, není, pokud nejde zrovna o styk s Polskem, vyřazen z platnosti příslušnostní předpis § 20 č. 1 rozl. zák.

Nižší stolice odmítly žádost manželky za rozluky podanou u soudu § 20 č. 1 rozl. zák. pro nepřislušnost s odvoláním na smluvní předpis v právní větě shora uvedený, poněvadž manželé jsou příslušníky polskými, nejvyšší soud však usnesení jejich na dovolací stížnost žadatelky zrušil a jednání a rozhodnutí o žádosti prvému soudu uložil, a to z těchto důvodů:

Rozsudkem pro zmeškání ze dne 1. května 1925 č. j. Ck I a 246/26-9 byl krajským soudem v M. B. vysloven rozvod manželství, o němž jde, z viny žalovaného. Rozsudek ten doručen žalovanému dne 5. srpna 1925 a jest v právní moci. Žádost o rozluky ve smyslu § 15 a 16, pokud se týče 17 zákona rozlukového, podanou žalobkyní u téhož soudu, nižší stolice však odmítly pro nepřislušnost z toho důvodu, že podle čl. 7 č. 1 smlouvy mezi republikou Československou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925 č. 5 sb. pro rok 1926 jest výlučně příslušným uznati o rozluce úřad státu, jehož příslušníky manželé v čas podání žádosti jsou, takže když manželé, o němž jde, jsou příslušníky státu Polského, také jen úřady polské o rozluce uznati mohou.

Oproti tomu se žadatelka odvolává na ustanovení č. 3 té-